

kom svar, har man stillet nye spørgsmål, rejst ny tvivl, og det har så givet anledning til nye undersøgelser, nye møder, nye vurderinger. Og når vi så endelig tror, at det hele er på plads, kommer man gudhjælpemig og vil have det hele behandlet forfra igen.

Jeg kan sige, at vi har en aftale, og hvis partier ikke vil efterleve den aftale, så er det selvfølgelig deres soleklare ret, men ellers er der en klar aftale, der omfatter et stort flertal af Folketingets partier, som betyder, at vi gør denne sag færdig inden sommerferien. Og vi gør det på en ordentlig måde, selvfølgelig gør vi det. Vi holder et møde derovre; oven i hele den lange række af konsultationer og kontakter med lokalbefolkningen, som denne sag har været kendetegnet ved, vil jeg også deltage i et møde, som de to borgmestre derovre arrangerer, inden vi vedtager forslaget.

Min vurdering er, at vi efter arbejdet i de rådgivende udvalg, efter arbejdet med de rådgivende firmaer, som vi har brugt, og de mange eksperter, vi har brugt, efter et utrolig omfattende arbejde med Ringkjøbing Amt og med de to berørte kommuner og efter en omfattende lokaldebat er nået til et punkt, hvor Folketinget må træffe en afgørelse. Og jeg er overbevist om, at den afgørelse bliver positiv.

Jeg har engang – det skal jeg gerne røbe, selv om det er letsindigt at gøre det – indgået et væddemål, om det var muligt at få Venstre til at stemme for dette forslag med alt det, fru Hanne Severinsen har sagt om sagen. Jeg gjorde det endda med den tidligere ordfører fra Enhedslisten, og jeg har betalt, for jeg troede ikke, man kunne få fru Hanne Severinsen med. Men på et vist tidspunkt så det ud til, at det kunne man, og derfor har jeg betalt endda to højt beskattede præmier til hr. Hindrup Andersen, som mente, at nu var det godtgjort, at Venstre ville stemme for det her forslag.

Jeg vil gerne sige til Enhedslisten, at efter at have hørt fru Hanne Severinsens indlæg her i dag er jeg lige ved at ville gøre regreskrav gældende over for hr. Hindrup Andersen og have mit væddemål omgjort og præmierne returneret. Men lad os nu se, når vi kommer til afslutningen af denne sag.

Der er ikke et spørgsmål, der ikke har været endevendt i denne sag. Der er ikke en sten, der ikke har været vendt. Der er ikke en lokal rådgivningsprocedure, som ikke har været brugt. Der er ikke et argument, som ikke er blevet belyst. Der er ikke et alternativ, som ikke er ble-

vet undersøgt i denne sag. Nu er vi fremme ved snorene, hvor vi skal træffe en afgørelse.

Jeg takker for, at en række ordførere har indrømmet, at vi har taget hensyn til alle de betingelser, der blev stillet op i sin tid i beretningen. Jeg forstår også, at der på ét punkt kan være et udestående spørgsmål, og det vil jeg gerne besvare nu. Det er spørgsmålet om, hvorvidt den ekspropriation, der her lægges op til, er strammere end den ekspropriation, der ligger i aftalen om Vandmiljøplan II. Og til det spørgsmål kan jeg svare ganske klart: Der lægges ikke op til en udvidet ekspropriationsadgang i forhold til det, vi aftalte i Vandmiljøplan II. Lad os gå ned i teknikken, men jeg skal sige det, så der ikke er nogen tvivl: Der lægges ikke op til en udvidet ekspropriationsadgang i forhold til det, vi har aftalt i et andet stort og vigtigt aftalekompleks herinde. Det gør der ikke.

Hvad angår projektet, har vi i øvrigt ændret det sådan – for igen at imødekomme vore forligspartier – at vi i højere grad har accepteret eller fra regeringens side har sagt, at vi er villige til at acceptere fortsat ejerskab til nogle af nøglearealerne i området og i stedet for ejerskab basere os på aftaler med lodsejerne. Det er også en imødekommelse af de synspunkter, der har været fremme.

Vi har imødekommet synspunkter omkring brugergrupper og åbenhed over for forskellige aktiviteter i området. Det her område skal være til for naturens skyld, men det skal også være til for menneskenes skyld. Både lokalbefolkningen og de mange turister, vi håber kommer til området, skal kunne bruge det genoprettede Skjern Å-område.

Men jeg er enig med fru Henriette Kjær, hvis indlæg jeg i øvrigt var utrolig glad for. Hendes ordførertale burde sendes ned til partiet Venstre, den burde slås op på væggen i Venstres folketingsgruppe som udtryk for, hvordan et forligsparti, der er hæderligt, der er ordentligt, som vedstår indgåede aftaler, udtaler sig ved en førstebehandling af et lovforslag. Tak for den tale.

Men fru Henriette Kjær sagde én ting i sit indlæg, som jeg er enig med hende i, at selv om vi er åbne over for forskellige aktiviteter som f.eks. jagt, må det synspunkt selvfølgelig afbalanceres i forhold til alle de andre interesser derovre. Jeg tror som hr. Ole M. Nielsen og mange andre, der har haft ordet i dag – hr. Touborg tror jeg også var inde på det – at ved at bruge de lokale brugergrupper kan man nå